

даше отчаянь. Кораберитѣ зехъ да ся скытатъ тукъ тамъ по островътъ, когато тримата плѣнницы сѣднѣхъ на земѣ-тъ, и нажаленный-тъ имъ видъ ми докара на умъ моего тѣжно състояніе, едно врѣме, когато прѣвъ пѣтъ мя исхвърлихъ вълмы-тъ на това крайморіе. О! много ми тегляше сърдце да можахъ да отървѣхъ и тѣзи злочестници! Казахъ мнѣниго си на Петка, и така приготвихъ ся съ него на бой съсъ всички ся възможны прѣдопазванія.

По пладѣтъ, понеже слънце-то бѣше много запекло, онѣзи палжмници бѣхъ ся теглили изъ лѣсътъ подъ сѣнкѣ. А тримата плѣнници бѣхъ лѣгнали подо едно дърво на край морето, гдѣто азъ можѣхъ да ся примѣняхъ при тѣхъ безъ да мя съзрѣтъ онѣзь отъ горѣтъ. Като мя видѣхъ такъвъ едина съвѣсъ другъ чело-вѣкъ съсъ смѣшното ми облекло и страшного ми всеорѣжіе отъ най-напрѣдъ много ся уплашихъ, но послѣ насърдчихъ ся отъ думытъ ми, и единъ отъ тѣхъ ми рече, че е началникъ на корабътъ, а другытъ му были кораберя които ся възбунтували противу него и искакъ да го оставятъ на тойзи пустъ островъ, него, подначалника и едного отъ пѣтницытъ.